

***

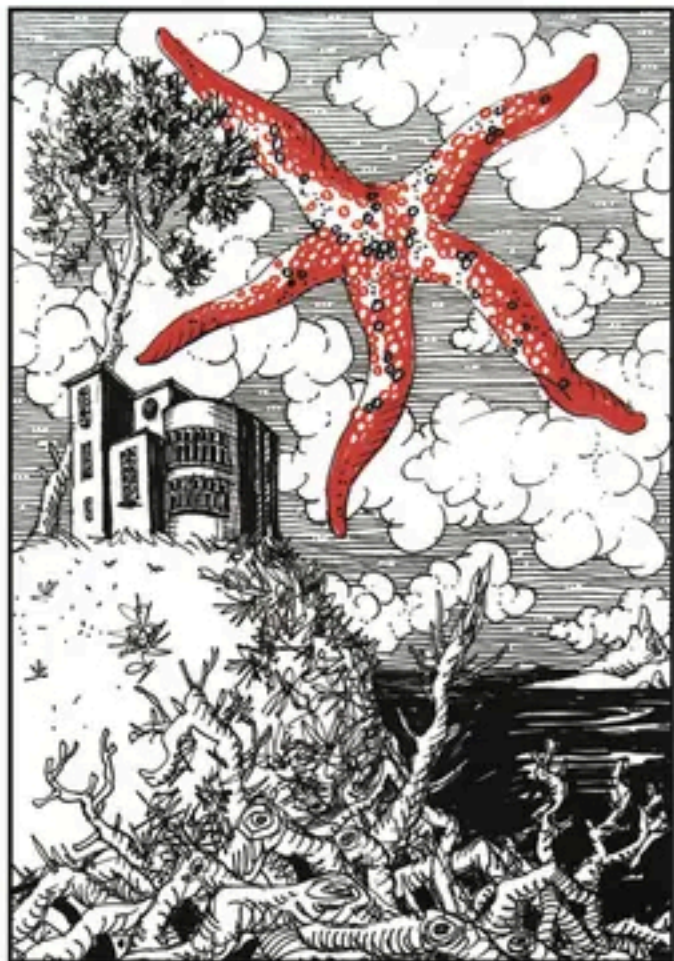
Мис доброї надії, берег квітучої конюшини.
Сірий майданчик, де райдуга – вкопані
автомобільні шини.

Поту важкі горошини скочуються нам за комір.
Всі вершини підкорені. Де ми тепер і хто ми?
Вільно, майоре Томе, галактика буде наша.
Ще пройдемося Марсом – вальсом,
якщо не маршем.

Льодяник розгорнемо. Горілиць впадемо у трави.
Головне – це дорога. Решта – то від лукавого.
Головне – це вслухання у темряву. Тишу й рокіт.
Тільки ж знайомі не будемо ще принаймні
п'ятнадцять років.

***

Біжимо наввипередки. Ноги плутаються у високій траві.
Сонце опускає нижче вогняний молот на наші голови.
Неформатні діти, доросліші за всіх дорослих в сім'ї,
звикли отримувати на горіхи, бути напоготові цілодобово.
Не боюся зрізати навскіс. Колючі зарості та рівчаки
всі мої, вони самі знаходять мене, найкращі приятелі.
Не боюсь обігнати дошкульно, сам же
сповільнюєшся залюбки,
аби ми вирівнялись, аби знову потрапили в ритм.
Ще сьогодні не буде розбитих колін і сердитих сліз,
а єдина велика кров, яку проллємо, — аличі й шовковиці.
Сон палких перетворень вже пробирається крізь верболіз,
і скажені пси прийдешніх днів скавулять на околиці.

***

ніхто до того так не цілував
схилившись обійнявши ззаду плечі
долаючи глибоку тишу вправ
впустивши страх неначе повний глечик
по шиї догори безтямний шлях
чи золотим дощем чи сонцем пізнім
он сокіл над верхівками закляк
сторожові хорти порвали прив'язь
вони наздоженуть за мить за дві
і пошматують на криваве клоччя
а поки стій загорнена в сувій
бо руки розімкнутися не хочуть
такий ясний такий солодкий жаль
здається ось пільма послабить натиск
і раптом трісне кам'яна скрижаль
найгірше це впізнати й не зізнатись
тремтять на грудях леза голосів
ще вічність дай нехай він доколише
чи обернись побачити обличчя
щоб скам'яніти до кінця часів

***

Виціловую втому з його плеча.
Він солоний і теплий, мов камінь на узбережжі.
Краще б, каже, тебе ніколи не зустрівач,
не пірнав так глибоко й беззастережно.

Чорні скелі ввібрали всесвітній біль,
дно на вході у воду непевне і кам'янисте.
Так усе починалось, так падали у рябі
хвилі перли з розірваного намиста

і вертались до мушель. І ми углиб
опускалися, щоб засвідчити неможливе.
А приплив викидав нас, як дрібну рибу —
ми навчилися дякувати припливам.

Так на подих нанизували голосні
і губами черпали навзаєм обидва тіла.
Завмирання у спільній миті — на міліні,
в безнадії, з якої вирватися несила.

Спрут морської трави облуптав довкіл.
Вкриті сонцем, мов позолотою, давні шрами.
Так між хвилями і залишимося: важкі
кам'яні, мовчазні, виціловувані вітрами.

***

Озеро пульсує –
розколотий смарагд
із родинної скриньки з коштовностями,
яку дивом зберегли в погромах.

Сапфірові бабки тремтять
краплями у повітрі,
наче сережки бабині,
надто гарні, щоб їх носити.

Надто багато гострої, пронизливої краси,
надто багато справжності.
Таку завжди доводиться ховати
від сторонніх очей,
аби не позаздрили
всмерть.

Ступаєш обережно,
слизьке каміння – підступне,
а люди чим кращі?
Крутяться жорна, працює небесний млин.
Усі будемо там, ламати хліб за спільним столом,
змушені дивитись одне одному в очі.

Поки йдемо, постійно роззираючись: що це –
гілля, поросле мохом, чи ноги
волохатого фавна?
Усе, що ми здатні уявити,
коли-небудь із кимось трапляється.

Щука зачала під плесом – як рушниця,
що скоро вистрілить.
Риби зібралися зграєю біля кладки й вичікують,
срібні кинджали.
Може, прагнуть помститися.
Тим, хто бездумно і з насолодою
винищував їхніх родичів.

***

Вигинається бухта підковою,
замість цвяхів — розлогі сосни.
Піднебесні ткалі викохують
лазурову печаль на кроснах.
Вийде опень і цокне ратицями —
і проявиться те, що зникло.
Як сьогодні до тебе звертатися,
сило темна чи сило світла?
Над камінням, потятим начебто
течією й вітром на скибки,
відоновиться те, що втрачене, —
золотим шиттям по блакиті.
Незабуті і невідплакані
на хвилину вийдуть із тіней
обійняти за плечі лагідно.
І розчиняться за хвилину.
Залягає у грудях дихання
неможливою ваготою.
А на соснах нитки розтріпані —
павутиною золотою.

ПОСЕЙДОН

Визбирує шматки мушель. Дбайливо,
мов рештки чийогось втраченого дому.
Гострі краї; рани, які ніколи не замовкають.
Цар морів Посейдон
у синій кепці з «Формулою-1»
насилає бурю — каламутить воду
біля самого берега,
карає неслухняних пуголовків.
Перевертає гілкою нібито скам'янілу
морську зірку
догори світлим боком — насаджує, як це буває,
власне відчуття прекрасного.
Зірка зненацька підводиться на променях,
на хитких ногах,
відстоює своє право на непомітність.
Раптом нізвідки — верткі прозорі рибини;
камінці та мох виявляються
дрібними рачками й крабами, кидаються врозтін:
за що нам таке?
Посейдон, вражений до глибини душі, завмирає,
примовляючи бабине
«божезмилуйся».